

תרומה (252)

הכפורת לאחר עשייתם, כמעשה צורפים, אלא הטל זהב הרבה בתחילת עשיית הכפורת והכה בפטיש ובקורנס באמצע, וראשן בולטין למעלה, וצייר הכרובים בבליטת קצותיו, כלומר, הכרובים צריכים להיות מהכפורת. בפרשת בראשית (ג.כה) כתוב: "וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת", אלו מלאכי חבלה. נשאלת השאלה: אם כן, מה הם הכרובים, פרצוף תינוק או מלאכי חבלה? יש לומר: אמנם כרובים יש להם דמות תינוק, אלו הילדים, אבל השאלה היכן מניחים ומעמידים אותם. אם מניחים אותם בבית המקדש, מעל ארון הקודש, במקום השראת השכינה, הם מלאכי השרת, אבל אם נוטלים את אותו תינוק ותינוקת מהתורה, אפילו אם שמים אותם בפתח גן עדן, הם נהיים מלאכי חבלה. כיון שנותקו מהתורה הקדושה. כאשר הם מקשה אחת עם הארון, לא התחברו אליו אחרי עשייתם, אלא יוצרים אותם מקשה אחת, מתוך התורה, ואינם זזים ממנה, הריהם חשובים כמלאכים, אבל אם נטלו אותם מהתורה, הריהם מלאכי חבלה.

ספר "יחי ראובן"

וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים... וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר. (כה. יט)
הארון היה צריך להיות מצופה זהב טהור גם מבחוץ וגם מבפנים. שואלים חכמי הדרש מדוע ביקש ה' שיצפו את הארון גם מבחוץ וגם מבפנים, מה הצורך בציפוי הפנימי, הרי הוא סגור אינו נראה לעין? ופירושו, הארון הוא סמל לתורה שבו נמצאים לוחות הברית. ללמד את האדם שאם הוא רוצה להצליח בתורה, עליו להיות תוכו כמו בחוץ, שלא רק כלפי חוץ יראה שיודע אלא גם בפנים יקיים את מה שלומד.

ספר "שולחן אליהו"

וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וְדַבַּרְתִּי אִתָּךְ מֵעַל הַפֶּפֶרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַפְּרָכִים (כה. כב)

הצינור שדרכו עבר דיבורו של הקב"ה למשה רבינו ועל ידו באה השפעתו של הקב"ה לישראל, היה "מִבֵּין שְׁנֵי הַפְּרָכִים". אמרו חז"ל (סוכה ה:): פני הכרובים כפני תינוק, שכן בבבל קורין לינוקא רביא, ועל כך למה, כי בית הקיבול והכלי כדי לקלוט ולקבל את דיבורו של ה', הוא הפנים של 'רביא', של ילד, שהדבר המאפיין אותו הוא היותו מקבל, מתחנך ומתלמד. כאשר חסרה ונעדרת מציאות זו של התרגלות ופתיחות לחינוך ולהתלמדות, בחינת 'נער', הרי אז גם דבר זה לא ייקלט בלב ולא יעשה כל רושם. ואף שהדיבור יהיה במלוא עוזו וכוחו "קול ה' בכח קול ה' בהדר, קול ה' שובר ארזים" מ"מ האדם לא יהיה מסוגל לקלוטו.

רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות"

וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. (כה. ב)

מבאר החיד"א: הדרך הנכונה היא שהאדם יפריש מראש את כספי נדבתו, כך שיהיו מזומנים לתתם לעני המבקש. ולזה רמז הכתוב "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה", יפרישו תרומתם באותה עת שדעתם מיושבת ולבם נכון. וזה הפירוש "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי". שהעני או הגבאי יקחו את מה שנדיב הלב הפריש מכבר לצדקה ל"תְּרוּמָתִי" כך גם אפשר לפרש את הפסוק (דברים טו.): "נתון תתן ולא ירע לבבך בתתך לו". שהעצה הבדוקה לתת צדקה מתוך שמחה ומבלי שירע לבבו, היא שמיד כשירוויח המעות יפריש מכספו את החלק המיועד לצדקה, לפני ביאת העני. לכן כפל הכתוב בלשון "נתון תתן", כלומר שתי נתינות, הראשונה היא ההפרשה לצדקה מיד כשמרוויח את הכסף, והשניה בשעת הנתינה לעני. ואם יעשה כן אזי בטוח ש"לא ירע לבבו בתתך לו".

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים וְחָצִי אֶרְכּוֹ וְאָמָה וְחָצִי רָחְבּוֹ וְאָמָה וְחָצִי קָמְתּוֹ (כה. י)

כתב בעל הטורים, דכל מדותיו של הארון שבוורת בחצי אמות, משום שהארון מסמל את התלמיד חכם, ללמדך שכל מי שלומד תורה צריך לשבר ולהשפיל את עצמו. בעוד אופן ביאר הכלי יקר: בא ללמדנו התלמיד חכם תמיד יהיה בעיניו שהוא רק באמצע העבודה ולא הגיע אלא לחצי ממה שנדרש ממנו מאת ה', ויש לו עוד הרבה עבודה להגיע לשלמות הנרצית דלשלמות אין סוף.

ספר "אוצרות התורה"

תוכו כברו

וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִפִּיֹּת וּמִחוּץ תִּצְפֹּנּוּ. (כה. יא)
מדוע נצטוונו לצפות בזהב את הארון, קודם מבפנים ואחר כך מצדו החיצוני? יש לומר: רמזה לנו כאן התורה, תחילה צריך אדם להיות זהב טהור מבית כלומר לצאת ידי שמים, רק אחר כך ידאג להיות זהב טהור גם מבחוץ, לצאת ידי הבריות. אם יתחיל אדם לדאוג תחילה לצאת ידי הבריות, לעולם יהיה חושש שמא טרם יצא ידי חובתו, עד שכל ימיו לא יספיק לצאת ידי שמים בשלמות.

ספר "להתענג בתענוגים"

כח התורה נלמד מהכרובים

וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם פְּרָכִים זָהָב מְקֻשָּׁה תַּעֲשֶׂה אֹתָם מְשֻׁנֵּי קְצוֹת הַפֶּפֶרֶת (כה. יח)

וברש"י: כרובים, דמות פרצוף תינוק להם. "מְקֻשָּׁה תַּעֲשֶׂה אֹתָם", שלא תעשה בפני עצמם ותחברם בראשי

וְעִשִּׂיתָ שְׁלֶחַן עֲצֵי שִׁטִּים....וְעִשִּׂיתָ מִנֶּרֶת זָהָב טָהוֹר (כה).
כג- (לא)

במסכת מנחות (כה, כג לא) איתא שולחן בצפון ומנורה בדרום, והנה כתיב (קהלת א. ו): "הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב הולך הרוח ועל סביבותיו שב הרוח" ואמר החפץ חיים בדרך רמז: והכוונה היא כי כל תכלית האדם היא ללכת אל דרום, הרוצה שיחכים ידרים (ב"ב כה:): ללמוד תורה ולקיים מצוות, וזהו "הולך אל דרום", אולם כששואלים את האדם, למה אתה רץ מבית הכנסת תיכף אחרי התפילה ואינך יושב ללמוד שעה או שעתיים יענה ויאמר לך כי "וסובב אל צפון", כלומר, אינני אלא סובב, פונה הוא מעט לעסקיו להרויח לפרנסת ביתו. אבל סוף דבר הוא כי "סובב סובב", הוא טרוד כ"כ בסובב עד ש"הולך הרוח", כלומר, עד שתצא נשמתו. והסוף הוא כי "על סביבותיו", בשביל שהיה טרוד יותר מדאי בסובב, "שב הרוח", שולחים אותו בחזרה לעולם הזה לתקן את אשר עיוה.

ספר "להתעורר באהבתך"

עיקר המשכן אינו הבסיס הגשמי שלו
וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יָרִיעַת (כו.א)

מצינו דבר מעניין בפסוק זה, שדווקא היריעות נקראות משכן, למרות שמסברא היה צריך לקרוא לקרשים כך, שהרי הם עיקר הבנין והבסיס לכל מבנה המשכן ואילו היריעות באות רק לכסוי, גם להלן (פסוק טו) כתוב לעשות את הקרשים למשכן ולא שהם המשכן. לימדה אותנו התורה שלא דוקא הדבר החזק, מהודק בבריחים של ברזל ומקושט בזהב נקרא משכן, אלא דוקא היריעות מייצגות את היציבות החומרית. למרות שבמציאות צריכים את הקרשים להעמיד ולחזק בבריחים כדי להיות מקום להיריעות, אבל זה רק בתור קרשים למשכן כך הוא מבנה והרכב כלל ישראל, לאו דוקא האנשים המייצגים את היציבות החומרית הם עיקר בית ישראל, אדרבא, לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי.

ספר "לתת עליון"

עֲשִׂימָה קָרֶשׁ לְפֶאת נִגְבָּה תִּמְנָה (כו, יח)

אותיות קרש הן גם האותיות של שקר, הפוך תהפוך את השקר, ממילא תזכה לקדושה עליונה, להיות חלק מן המשכן, מן השקר תעשה קרש!

וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נֹחֶשֶׁת (כו.ב)

שאל האלשיך הקדוש: מדוע כלי המשכן היו זהב, ואילו המזבח עליו הקריבו את הקרבנות היה מצופה נחושת? ופירש, שהנחושת רומזת על עזות פנים, כמו שנאמר: "מצחך נחושה" (ישעיה מת. ד). ועל המזבח מוקרבים קרבנות החוטאים. והנה, דרוש אומץ לב להודות בטעות, להתוודות על חטא, להביא עליו קרבן, דרוש אומץ לב כדי לחזור בתשובה. לפיכך המזבח עליו

הקריבו החוזרים בתשובה את קרבנותיהם היה מצופה נחושת, וממולא באדמה. לרמז על נחישות החלטה ואומץ רב כלפי חוץ, ולב נשבר ורוח שפלה בפנימיות.
ספר "מעין השבוע"

הלכה: פירות שביעית

ירקות, תבואות וקטניות, שנזרעו באיסור בשביעית על ידי יהודי (אפילו אינו בעל השדה), אפילו בשדה גוי, ונלקטו בשביעית, אסורים באכילה וקדושים בקדושת שביעית. גם אם נלקטו בשמינית אסורים באכילה. אך רק עד שיצמחו פירות מאותם שנזרעו בשמינית, או עד חנוכה (הזמן הקודם מבין שניהם)

ספר "פירות שביעית"

פתגם: כשאדם מתעלה העולם מתעלה עמו

הרמח"ל

חקירה: טבל ותרומה

טבל אסור משום שהתרומה מעורבת בו, או שהתרומה היא איסור בטבל שנשאר. (אתון דאורייתא ב, מפענח צפונות י-ו)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: צדק לפניו יהלך

עשיר שנתבע לצדקה, סירב ולא נתן כלום. אמר פעם אחד: אני מקציב בצוואתי סכום נכבד לצרכי צדקה. אמרו לו: הכתוב אומר: "צדיק לפניו יהלך", משמע: הצדקה צריכה להלך לפני האדם ולא לאחריו.
ספר "חד וחלק" חלק ג' (דף פו)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זוירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, סשא בנימין בין קארין מרים, מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר, ויקטוריה שושנה בת ג'וים חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא לבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr